

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

4. De Fatalibus Appellationis, & Apostolis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

etiam refer causam Testamenti, quod Iudex mandat aperiri. l. 6. C. eod. 5. Causa possessionis momentanea, utpote quæ tractari debet summarissime, nec grave inferre præjudicium sententia super illam lata. l. un. C. si de moment. poss. aliud est de causa possessorij ordinarij. per c. 10. § 15. de restit. spoliat. 6. Causa per juramentum voluntarium decisa. l. 12. C. de R. C. quia habet rationem transactionis, à qua non appellatur. Aliud est de juramento necessario, quod Pars vel præstare, vel causam amittere debet. 7. Causa appellationis desertæ. c. 4. § 1. h. t. quando nempe Iudex pronuntiavit, ab appellante desertam esse appellationem.

8. Causa correctionis, quando nimirum Prælati Ecclesiastici, vel Regularis vel Sæcularis, suos subditos punit ut pater secundum regulas Ordinis, & SS. Canones: in quo casu nec extrajudicialis appellatio conceditur subditis. per c. 13. § 26. h. t. c. 12. seq. de off. Jud. Ord. Si verò limites Regularum, vel SS. Canonum, excedat Prælati, appellatio non denegatur subditis. c. 13. § 26. cit. Nec appellatio Judicialis denegatur, si Prælati procedat ut Iudex Judicialiter contra subditos, dum punit. c. 31. h. t. Trid. f. 13. c. 1. de Ref. saltem quoad effectum devolutivum. 9. Extrajudicialis appellatio etiam negatur in causa electionis, & confirmationis Prælati Ecclesiastici, quoad effectum suspensivum executionis, nisi exprimitur ab appellante causa valde rationalis. c. 46. h. t. 10. Eadem appellatio negatur in causa censurarum quoad effectum suspensivum, si censura jam est lata ante appellationem. c. 37. h. t. Si verò censura feratur post appellationem jam interpositam, fertur invalidè, & censuratus restitui debet. c. 16. eod. Si autem censura ferretur in aliquem non ut pœna Medicinalis, sed ut Vindicativa, v. g. si Clericus propter adulterium jam commissum suspenderetur ad certum tempus, appellare possit, si putaret, sibi fieri injuriam; quia talis suspensio propriè non est censura. 11. Deum univèrsim prohibetur omnis appellatio frivola. c. 61. h. t. § c. 5. eod. in 6. Item quoties committitur Judici, ut procedat appellatione remota, per c. 26. de Decim. Sed hinc Quæres, qualis prohibeatur appellatio per litteram clausulam, appellatione remota, an frivola & frustratoria, an verò justa & rationalis? R. justa; quia frivola jam est per se & aliunde prohibita Jure Positivo & Naturali. Sed limitatur responsio 1. quòd tantum prohibeatur formaliter, non materialiter sumpta, secundum dicta n. 7. relictis interim alijs remedijs defensionis, querelâ nullitatis, querela protactæ vel denegatæ justitiæ, petitione revulsionis &c. quarum aliqua semper manet salva. 2. Quòd tantum prohibeatur illa, quæ sit sine adjecta gravaminis causa probabili, & quando gravamen non est notorium. 3. Quòd tantum prohibeatur ipsis Litigantibus, non verò tertio ex sententia aliquod præjudicium patienti. 4. Quòd tantum negetur quoad vim suspensivam, eò quòd justa causa urgeat executionem, non verò quoad effectum devolutivum. 5. Quòd tantum prohibeatur appellatio à sententia Definitiva, non ab Interlocutoria, ubi aliàs ab hac conceditur. 6. Quòd nunquam censetur prohiberi illa, quam Jus Commune in aliqua causa expresse concedit. Panormit. & Fagn. in c. 53. h. t. Gonz. Pirh. Wiestner, Haun. 10. § tr. 5. n. 407. Cæterum præfaram clausulam nemo potest apponere, qui alteri causam aliquam committit decidendam, nisi Summus Princeps, Superiorem non recognoscens; quia Jus Commune generaliter concedit omnem appellationem justam & rationabilem, cui derogare inferior nullus potest.

Dico 2. Quamvis appellari possit à sententia Definitiva valida, uti hucusque deduximus; ab Interlocutoria tamen hodierno Jure non nisi tunc, quando habet vim Definitivæ, vel damnum inferre non reparabile per appellationem à Definitiva. Ita deciditur in Trid. f. 13. c. 1. § 24. c. 20. de Reform. Concordare videtur Jus Civile in l. 7. C. quorum appell. non recip. Dixi 1. à Definitiva valida; nam à sententia invalida appellatur frustra, cum opus non sit appellatione. l. 19. 23. ff. b. t. eò quòd tunc datur aliud remedium ordinarium, nempe querela nullitatis, coram Iudice à quo. Dixi 2. hodierno Jure, nimirum Ecclesiastico; nam de Antiquo ab omni sententia etiam Interlocutoria, gravamen inferente, fuit appellare permisum. c. 5. 11. 12. § c. eod. Tridentinum verò restrinxit; quia observatum est, per multiplicatas appellationes, præsertim in causis incidentibus tantum, prorogari imò & multiplicari nimium lites. Dixi 3. vim Definitivæ, quam habet illa sententia Interlocutoria, per quam ita finitur causa, ut non speretur alia sententia, v. g. per quam quis absolvitur ab observatione Judicij &c. Dixi 4. gravamen non reparabile per appellationem à Definitiva, quale esset decreta per Interlocutoriam indebita incarceration, tortura, excommunicatio, suspensio &c. quia hujusmodi trahunt secum executionem, & quidem antequam feratur sententia Definitiva: quomodo igitur per appellationem à Definitiva hujusmodi gravamen reparari possit? Dein quotiescunque à Definitiva non conceditur appellatio, uti in allatis hucusque casibus contingit, toties appellari poterit ab Interlocutoria; quia gravamen per eam illatum reparari per appellationem à Definitiva nequit.

Quæres, an valeat appellatio generalis super omni causa, vel super omni gravamine, quod sibi inferri posset? R. quamvis appellatio Judicialis tam generalis non valeat, cum esse debeat de gravamine jam illato. per c. 18. h. t. valet tamen illa, qua quis generaliter appellat ab omni gravamine, quod quis in aliqua causa determinata sibi timet inferri. c. 18. cit.

§. IV.

De Fatalibus Appellationis, & de Apostolis.

Sciendum 1. Fatalia Appellationis dici illa tempora, intra quæ inchoari & fini debet causa

E e e 2

causa appellationis: quod si cessante legitimo impedimento non contingat, appellatio fit *deserta* & quasi mortua, seu *fato extincta*. Hujusmodi fatalia seu tempora sunt in quadruplici classe. 1. *um* ad interponendam appellationem. 2. Ad petendos Apostolos. 3. Ad introducendam appellationem coram superiore Judice. 4. Ad proseguendam seu continuandam ac finiendam appellationem spectat. Interponi dicitur appellatio, quando Pars vel voce, vel scripto, vel facto declarat, se provocare ad superiorem Judicem: *introduc*i, quando appellatio propositur & presentatur coram superiore Judice, seu quando huic offeruntur Apostoli: *prosequi* seu *continuari*, atque *finiri*, quando causa appellationis actu veniatur coram superiori Judice, ac terminatur. Porro pronuntiare de appellatione deserta ante illius introductionem, item dare Apostolos, pertinet ad Judicem *à quo*: pronuntiare autem de deserta, quando jam semel introducta est, ad Judicem *ad quem*.

- 19 Sc. 2. per Apostolos, *Verweis-Brief*, hic intelligi libellos dimissorios, seu illas litteras, quas dat Judex *à quo* ad Judicem *ad quem* ad instantiam Appellantis, in quibus ille testatur, Titium v. g. appellasse à sententia sua, quam inter ipsum & Cajum circa talem causam tulerat; & futurum Judicem de illa causa, quam ad ipsum dimittit, instruit. *l. un. ff. de libellis dimissorios*. Et quia hæ litteræ sunt missivæ, appellantur Apostoli, nam *Apostoli* idem est ac *missi*. Sunt in quintuplici sorte. 1. Aliqui vocantur Apostoli *dimissorios* in specie, in quibus Judex *à quo* desert appellacionem, & causam simpliciter dimittit à se, attestans, appellacionem esse interpositam, & à se admissam. 2. Alij *Reverentiales*, in quibus Judex *à quo* desert quidem appellacionem, at non propter illius justitiam, sed ex respectu & reverentia Judicis *ad quem*. *c. 1. h. t. in 6.* Id fieri solet, quando dabitur de justitia appellacionis. 3. Alij *Refutatorii*, in quibus Judex *à quo* significat, se non admisisse appellacionem propter hanc vel illam causam, quam debet exprimere. *l. 6. ff. de appellat. recip. § l. 2. C. b. t.* Hos non facile dare debet Judex. 4. Alij *Testimoniales*, qui dantur non à Judice, quia fortè abiens est, dum appellatur, vel dare recusat, sed dat Notarius vel alius vir honestus, testificans, coram se esse appellatum. *c. fin. eod.* Denique 5. alij *Conventionales*, quos itidem non dat Judex *à quo*, sed Pars appellata, seu contra quam appellatur, vel in vel extra Judicium, etiam si fortè Judex sit invicus. *c. 44. eod.*

- 20 Dico 1. *Fatale*, seu tempus interponendæ appellacionis est hodie decendium continuum à die illati gravaminis & cogniti. *c. 15. de sent. § re jud. c. 8. h. t. in 6. Nov. 23. c. 1. & inde desumpta Auth. hodie. C. b. t. § c.* De Jure Bavario extenditur ad 3. menses. Dixi 1. *interponenda*, seu ad indicandum Judici *à quo*, quod ejus sententiæ non acquiescatur, sed provocetur ad superiorem Judicem. 2. *Hodie*; nam Jure Antiquo in propria causa biduum, in aliena triduum duntaxat fuit concessum. 3.

Decendium, seu 10. dies à momento ad momentum completi. 4. *Continuum*, ita ut currat etiam in feriis incidentibus in quibus Judicia exerceri non possunt. *l. 1. C. de feriis*; sed hoc intelligendum est tantum de progressu hujus temporis, nam quoad initium est *utile*, seu non incipiens currere ignoranti, & die impedito ad agendum. *l. 1. §. dies autem ff. quando appelland.* 5. *à die illati per sententiam gravaminis*, intellige, si gravamen sit momentaneum; si enim est permanens, seu causam habens continuum & tractum successivum, uti v. g. incarceration, suspensio &c. decendium non incipit currere à die gravaminis primo illati seu inchoati, sed quamdiu gravamen durat, & Judex non pronuntiavit, gravamen esse justum. À die autem pronuntiationis hujus incipit tali casu decendium. Maranta *p. 6. tit. de Appellat. m. 216. cum alijs.* 6. *Et cogniti per c. 8. h. t. in 6.* quamdiu igitur non cognoscit gravatus sententiam gravantem esse latam, vel pronuntiatum esse, quod gravamen sit justè illatum, non incipit currere decendium; quia conceditur ad deliberandum, an quis velit acquiescere sententiæ: deliberare autem non potest ignorans sententiam gravantem.

Dico 2. *Fatale* seu tempus petendi Apostolos hodie sunt 30. dies, spectato Jure Communi, intra quos, à die latæ & cognitæ sententiæ, appellans eos petere debet instanter & sæpius, alias censetur appellatio deserta. *c. 6. in 6. Clem. 2. § l. 24. C. b. t.* Dixi 1. *hodie*; nam olim intra 5. dies petendi erant. *c. 24. cons. 2. q. 4. Dixi 2. 30. dies*, quem tamen terminum Judex quo poterit facere breviorē. *c. 4. h. t.* non vult longiorem; quia longitudo hujus termini videtur esse concessa in favorem Judicis. 3. *Speciato Jure Communi*; siquidem in Camera Imperiali, & quibusdam alijs tribunalibus, hæc postulorum petitio in usu, & necessaria non est. Maranta *n. 221. Engel b. n. 47.* sed intra 30. dies eorum loco Acta prioris instantiæ ad Cameram, vel superiorem Judicem, mittenda sunt, & admissio appellacionis per Notarium significanda. 4. *à die latæ & cognitæ sententiæ*, quamvis enim *l. 24. cit.* non videatur requirere cognitionem sententiæ latæ, ne tamen contradicat *c. § Clem. cit.* explicanda est de eo, qui præfens fuit latæ sententiæ, & statim viva voce appellavit. 5. *Instanter & sæpius*, *Clem. cit. § l. un. §. 2. ff. de libellis dimissorios*; quare non sufficit petere semel tantum & obiter, sed debent peti instanter, instantius, instantissime, zum ersten / andern / und dritten / vel: fleißig fleißiger / und am fleißigsten; quod tamen uno contextu fieri potest, bis vel ter iterando petitionem, voce vel scripto.

Quæres, quæ sint partes Judicis *à quo* quoad Apostolos? R. tenetur debi è petenti eos dare intra 30. dies à die latæ sententiæ, quamvis possit petenti præfigere terminum, intra quem eos præfens superiori Judici. *c. 4. § c. 4. cit.* Si malitiosè, vel negligenter non dederit, poterit appellans absque Apostolis proseguere appellacionem cum protestatione. *l. un. cit. Judex autem subiacebit multæ. l. 24. cit. & si in causa*

la processerit, omnia ejus acta erunt invalida. *l. q. quod Gl. in c. 4. h. t. in 6. v. irritus etiam extenditur ad causam, q. o. Judex dedit appellatorem etiam frivola & frustratoræ, cui alias non est deferendum. c. 5. eod. quia per admissionem appellantis, etiam frivola, abdicavit à se omnem jurisdictionem in tali causa. Casu autem, quo dedit Apostolos refutatorios, Judex ad quem debet cognoscere de justitia appellationis, & si deprehendat, eam non esse legitimam, tenetur appellentem, condemnatum in expensas Parti adversæ, remittere ad priorem Judicem, qui interea non potuit ad executionem procedere, licet post remissionem possit. c. 5. cit.*

Dico 3. Fatale seu tempus præsentandi Apostolos coram Judice ad quem, sive tempus introducendæ appellationis, de Jure Communis, sive Canonico, non est determinatum, sed determinari debet à Judice a quo. c. 33. h. t. Engelb. n. 43. & alij passim. Si nec Judex determinet tempus, laus est, si intra annum, vel biennium (quod tempus designatum est ad appellationem prosequendam & finendam, uti videbimus) præsententur Apostoli & sic introducatur appellatio; nam *introducere Appellationem* est illam præsentare Judici ad quem, eumque desuper informare, ac petere, ut appellationem recipiat. Si vero intra te. minum, præfixum per Judicem a quo, non introducatur appellatio, censetur esse deserta. De Jure Civilian. igo videtur esse tempus designatum, non tamen semper idem, ad introducendam appellationem, uti desumitur ex l. 2. § ult. C. de tempor. appellat. Et de facto in Camera Imperiali solent præfigi 6. menses à die interpositæ appellationis. Gaill. l. observ. 140 n. 2. § 3. allegans Ordinationem Cameræ.

Dico 4. Fatale seu tempus prosequendæ, & finendæ appellationis, est unus annus, & ex Julia ac evidenti causa biennium integrum, à die interpositæ appellationis, ita tamen, ut hæc dies, qua fuit interposita, non computentur. Atque si intra dictum tempus, cessante justo impedimento, appellans non prosequatur, & non finiat causam, censetur appellatio esse deserta, & consequenter valebit prior sententia, utpote transiens in rem judicatam. c. 5. § 1. Clem. 3. h. t. c. 12. de Rescr. Auth. ei, qui. C. de tempor. appellat. In Camera autem & majoribus tribunalibus, etiam Ecclesiasticis, propter multitudinem causarum haud multum attenditur tempus annale, aut biennale, quamvis accuratè observentur fatalia interponendæ, & introducendæ appellationis. Gaill. l. 1. observ. 141. n. 7. Judex autem nec à quo, nec ad quem, prolongare hoc fatale prosequendæ & finendæ appellationis potest, utpote in Jure determinatum, neque id potest solus appellans. c. 57. h. t. quamvis utriusque Partis consensu probabiliter prolongari possit, scilicet appellantis & appellatæ. per Clem. 4. eod. § l. fin. § fin. C. de tempor. appellat. quia iste terminus videtur introductus in favorem Partium. Dixi 1. à die interpositæ appellationis. per Clem. 3. cit. Gaill. n. 1. allegans communem: quod

etiam observari dicitur in foro Civili, licet Nov. 82. c. 6. § ibi Gl. dicat, hoc fa. ale primū incipere post duos menses ab interpositione appellationis. Dixi 2. ex Julia causa biennium, cujusmodi causæ sunt. 1. Si appellans fiat æger. 2. Si ab Adversario impediatur prosecutio appellationis. 3. Si Judex propter infirmitatem vel aliam causam pro tribunali non sedeat, vel aliàs non laboret causam perducere ad finem: debet tamen tunc appellans protestari, quod ex sua parte non stet, quod minus in causa procedatur celerius, quæ protestatio juxta multos non est necessaria, modò in fine anni probet sufficienter appellans causam impedimenti. 4. Si tutus ad Judicem appellationis accessus non pateat, v. g. propter ingruentem hostem &c. Quod si simile impedimentum justum ac clare probatum, etiam annò secundò emergat, vel contingatur antiquum, dandus est tertius annus per modum restitutionis in integrum, si impedimentum duravit per totum annum secundum; tempus enim prosequendæ (sicut & introducendæ) appellationis non currit legitime & sine sua culpa impeditis. text. § DD. in c. 8. cit. ut in c. pauperi, qui non habet sumptus necessarios ad prosequendam appellationem, ut docent Panorm. Innoc. &c. qualis hoc loco esse censetur, qui in bonis suis non habet 50. florenos. per l. 10. ff. de Accusat.

§. V.

De Modo Appellationis, & Effectu ejusdem.

Sciendum 1. Ad modum appellationis spectat 25
re 1. tempus. 2. Apostolos. 3. Locum, in quo seu coram quo Judice faciendæ. 4. Formam, an nempe verbis vel scripto, item ac cum expressione causæ fieri debeat. De primis duobus jam audivimus, de reliquis audiemus nunc. Prius tamen

Sc. 2. Duos præcipuè effectus esse appellationis, suspensivum & devolutivum; quamvis non semper & necessario operetur utrumque, uti videbimus. Effectus suspensivus consistit in hoc, quod appellatio interposita suspendat sententiam, & executionem illius, atque jurisdictionem Judicis à quo quoad causam, in qua fuit appellatum. c. 39. § 55. l. 3. C. h. t. l. un. ff. nihil innovari. Effectus autem Devolutivus consistit in hoc, quod per appellationem tota causa, ejusque cognitio cum omnibus accessoriis devolvatur ad Judicem superiorem, ad quem appellatum est, eique tribuatur potestas, ut possit priorem sententiam vel confirmare ut justam, vel reformare ut iniquam, prout invenerit, imò novam omnino concipere & pronuntiare. c. 55. § 59. h. t. l. 6. §. 1. C. eod. Ad effectum suspensivum reduci potest, quod pendente appellatione nihil sit innovandum. l. un. cit. ita ut, quidquid post appellationem interpositam, imò intra 10. illos dies ad appellandum concessos, factum, immutatum, innovatum

Eee 3

tum